

EEN BOT MES

Ab Visser

Hij werd wakker en voelde meteen dat hij over zijn hele lichaam klam was. Hij had geschreeuwd van angst, of was het alleen maar een deel van zijn afschuwelijke nachtmerrie geweest en had hij slechts een paar verstikte geluiden voortgebracht?

Eerst was er de volslagen duisternis, waarin hij dreef als in zwarte modder.

Misschien was hij dood en hadden ze hem onder de grond gestopt, zo maar, zonder hem in een kist te leggen. Hij durfde zich niet verroeren, want hij wist dat hij zich niet zou kunnen verroeren. Zijn angst en verlatenheid werden onhoudbaar en de monsterlijke droombeelden die hem zo-even nog benauwd en gekweld hadden begonnen terug te keren. Ze namen weer vorm aan, vaag als nevelslierten. Ze spraken zonder stemgeluid en keken zonder ogen. Hij moest ze van zijn lijf houden, eronderuit zien te komen en het drukkende gewicht opheffen dat zich opstapelde op zijn borst, zijn benen, zijn armen.

Kon hij maar gillen, om hulp roepen, maar hij durfde zijn mond niet open te doen, bang dat de taaie zwarte massa's zijn keel zouden binnendringen.

Toen voer er iets als een elektrisch schokje door zijn kuiten en veroorzaakte een kramp die hij bijna niet verdragen kon, maar hij bewoog zich tenminste weer en zijn handen vonden en herkenden de dekens die over hem heen lagen en opeens begon hij ze in paniek weg te trekken, opzij te gooien.

In de duisternis sijnpeelde nu ook licht, kleine wormpjes en puntjes van licht en eindelijk begon het tot hem door te dringen dat hij niet dood was, niet levend begraven, maar in zijn bed lag, met het gezicht naar de muur en hij draaide zich om op zijn rug, kreunend om de kramp in zijn kuiten die alweer wegtrok. Nu zag hij ook de vage vierkante lichtplek van het dakraam, waar een gordijntje voorgeschoven was. Toen huilde hij van opluchting en zelfbeklag. Het was al de derde nacht dat hij ontwaakte uit de afschuwelijkste dromen die hij ooit had gehad en die de straf waren voor zijn zonde, voor zijn gruwelijke misdaad van drie dagen geleden. Hij gleed uit het bed dat hij met zijn oudere broer deelde. Het kon nog niet erg laat zijn want zijn broer lag naast hem.

Hij had een verschrikkelijke dorst, maar om water te drinken moest hij de ladder afdalen naar beneden. Op de zolder was geen fonteintje. Wat een stinkhuis om in te wonen! Als zijn vader niet zo'n ziekelijke man was die de helft van de tijd zonder werk zat en bij sociale zaken

liep, zouden ze al lang verhuisd zijn naar een van de nieuwbouwwijken; nu was daar geen sprake van. Hij bleef een ogenblik naast het bed staan tot hij de voorwerpen in het kamertje voldoende kon onderscheiden om nergens tegenaan te botsen. Toch aarzelde hij nog voor hij zijn kastje, een afgedankt nachtkastje dat alleen maar met een knip kon worden afgesloten, durfde te openen. Hij had er, sinds het vreselijke gebeurd was, niet meer in gekeken terwijl toch al zijn bezittingen...